

Ст. Чешмеджиевъ.

Врагове.

Жестокъ бой се води цѣль день. Гранатитѣ непрѣстанно фучаха изъ въздуха и сѣяха смъртъ.

Слънцето печеше. Златиста червенина обагряше небето. То, като че ли горѣше отъ адскиятъ огънь на прѣскащитѣ се гранати.

Войницитѣ бѣха изморени. Цѣли три дена се води вечъ жестокъ бой.

Изведнажъ въздуха се процѣпи отъ силно „ура!“ и като вихъръ се понесоха полковетѣ напрѣдъ. Прѣдъ тѣхъ нѣмаше пжтъ. Тѣ и нетърсиха пжтъ. Труповетѣ на убититѣ и раненитѣ показвахъ пжтя.

До късна нощъ полковетѣ тичаха все напрѣдъ. Прѣдъ тѣхъ бѣ пустинно поле. Ни кладенче, ни локвица вода. Ужасна жажда мъчеше войницитѣ. Почернѣлитѣ имъ лица ги правѣха на хора — разбойници. Тѣ едва се разпознаваха единъ другъ...